

tære Ordning, der er skabt. Hvis man er en Modstander af Luksusudgifter, er der her Anledning til at vise det ved at stemme imod denne Bevilling. Marselisborg er, som bekendt, en Gave til Kronprinsen. Slottet er ikke Kongens Eje; men den til enhver Tid fuldmyndige Kronprins ejer Marselisborg. Under de nuværende Forhold skal det altsaa ved visse Lejligheder bebos af Kongen, og man har saa ønsket, at der skal være Vagt af Gardere ved Marselisborg i Stedet for som tidligere Vagt af de Soldater af Fodfolket, som har været garnisonerede i Aarhus. Spørgsmaalet om Vagt ved Slotte eller ikke Vagt skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal blot udtale, at hvis man ønsker at have Vagt af Gardister ved Marselisborg, medens Kongen er der, og i den Anledning vil have en lille Afdeling af Garden derover, burde man sørge for, at dette skete, uden at man i den Anledning paabyrdede Statskassen en Udgift. Der kunde tænkes forskellige Maader. Jeg skal kun nævne, at der ved Forandringen af Garnisonsforholdene i Aarhus utvivlsomt maa blive Plads til Indkvartering af disse Gardister. Fodfolkskasernen bliver jo ledig, og der er ingen Tvivl om, at Aarhus Kommune med Fornøjelse vilde give Adgang til for en billig Pris at benytte en passende Del deraf til Logi for disse Gardister. Hvis Kasernen senere skulde blive anvendt paa anden Maade, tror jeg, at der paa Rytterikasernen maatte være Plads, eftersom Rytteribelejningen i Aarhus er blevet indskrænket. Imidlertid har vi om alle disse Forhold ikke kunnet faa nøjagtige Oplysninger. Jeg forstaar ikke, hvorfor denne Sag har haft saa stærkt Hastværk, og maa bestemt tilraade, at man stryger denne Luksusudgift.

Under Nr. 231 er der foreslaaet en livsvarig Hædersgave til de 2 Mænd, der vendte hjem fra Grønland efter at have udført en saa hæderfuld Bedrift under Udforskningen af de nordlige Egne. Naar vi har tiltraadt Forsvarsministerens Forslag, er det ikke for at gøre nogen Art Klasseforskel mellem de to Mænd; det er ikke ud fra det Synspunkt, at den ene er Koffardikaptajn, den anden Underofficer, at vi har kunnet tiltræde det. Men for det første har vi syntes, det vilde være vanskeligt at optage en Strid om et Forslag, som er forelagt paa denne Maade af Konseilspræsidenten og Forsvarsministeren som Udtryk for et Ønske om at give en livsvarig Hædersbevilling; og dernæst har vi opfattet Forslaget saaledes, at Beløbet

Størrelse er forskelligt, fordi Kaptajn Mikelsen er den, der har planlagt hele det store Togt og gennemført det; det er ikke nogen som helst Forringelse, at det ene Menneske er Deltager i et Arbejde under Ledelse af et andet Menneske, der har planlagt og gennemført et stort Foretagende. Jeg har imidlertid i Dag med megen Beklagelse hørt for første Gang, hvad det ærede Medlem, som talte paa Socialdemokraternes Vegne (K. M. Klausen), har kunnet berette om visse Forhold i Flaaden. Hvis dette er rigtigt, baade hans Skildring af, hvad der passerede den Dag, en af Marinens Mandskab kom ulykkeligt af Dage, og hvad han fortalte om, hvorledes Marinens Officerer fandt det passende at behandle en Mand, som de mente kunde fortælle dem noget nyttigt og værdifuldt, haaber jeg, den højtærede Forsvarsminister vil finde Anledning til at beklage det og lade sine Officerer i Flaaden forstaa, at man gennem en saadan Optræden ikke gavner noget som helst Forhold indenfor Militæretaterne, overhovedet ikke gavner noget som helst nationalt Formaal.

Vi skal jo ogsaa ved denne Lejlighed beskæftige os med forskellige Understøttelser. Den højtærede Formand har tilladt mig kort at berøre et Forhold, som ikke har givet sig Udtryk i noget Ændringsforslag, men som rimeligvis vil afføde Krav om Understøttelse, det er den Masseforgiftning, som for nylig har fundet Sted paa en af vore Kaserner. Hvad Aarsagen dertil har været, vil nu paa ny blive undersøgt, men det, jeg særlig ønsker at anføre, fordi jeg kunde tænke mig, at den højtærede Konseilspræsident vilde fremsætte et Forslag, er dette: De forskellige Soldater, som blev ramte af denne alvorlige Sygdom, er jo militært set blevet meget forskelligt stillede. Nogle af dem er blevet saa raske, at de har kunnet fortsætte deres Militærtjeneste. Der siges, at man behandler dem med den største Forsigtighed; man ønsker, de skal kunne gøre Tjeneste Øvelsестiden ud. Andre er foreløbig anbragte paa et af Hærens Sanatorier til Rekreation; men atter andre er blevet sendte hjem med Paabud om at vende tilbage. Disse sidste bliver jo meget uheldigt stillet. For mange betyder Rekruttiden en Afbrydelse af deres civile Arbejde, som afføder et alvørligt Indgreb i deres økonomiske Forhold. Naar nu en Ulykke, som maaske direkte eller indirekte skyldes Forhold vedrørende Militærtjenesten, rammer dem og de derefter sendes hjem med Paabud om at gøre hele deres første